

krædse, pågribe, anholde, retsforfølge og straffe gerningsmanden efter nogle af de alvorligste bestemmelser i straffeloven.

Lovforslaget behandler alene den strafferetlige side af voldtægtsforbrydelsen. Gennemførelse af en skærpet lovgivning bør derfor suppleres med andre indsatser. Dansk Folkeparti vil opfordre til, at der i Folketingets Retsudvalg og eventuelt tillige i Socialudvalget og Sundhedsudvalget sker en drøftelse af, på hvilke områder der er behov for forbedringer i lovgivningen eller i den administrative praksis. Det kan være ændringer i politiets og retssystemets behandling af voldtægtsager, f. eks. hurtigere eller automatisk tilkaldelse af bistandsadvokat. Det kan være hjælp til bearbejdning af traumat og dets følelsesmæssige eftervirkninger. Den offentlige sygesikring yder i dag voldtægts ofre tilskud til behandling ved psykolog, jf. bekendtgørelse nr. 562 af 23. juni 1992, men der kan være behov for at forbedre reglerne. Men det kan også være en række andre forhold, der bør ses kritisk efter og forbedres. Denne gennemgang bør efter Dansk Folkepartis opfattelse bl.a. ske på baggrund af de henvendelser, regeringen og Folketinget modtager eller har modtaget fra Dansk Forening for Kvinderet, Center for Voldtægts ofre, Joan-Søstrene og andre interesseorganisationer. Der bør formentlig også ske en gennemgang og evaluering med udgangspunkt i den betænkning, der på initiativ af Ligestillingsrådet blev afgivet i 1987.

I marts 2000 åbnede Rigshospitalet et Center for Voldtægts ofre. Centeret har to opgaver: 1) at yde behandling og støtte til ofre for voldtægt og voldtægtsforsøg, 2) at være et nationalt videncenter, der skal forske og udvikle en model for kommende behandlingscentre for voldtægts ofre landet over. Centeret er bemannet med læger, sygeplejersker, psykologer og socialrådgivere. Centeret er oprettet på grundlag af en beslutning i Sundhedsministeriet om at placere et nationalt videncenter i Juliane Marie Centret på Rigshospitalet. Centeret finansieres i en fireårig periode af en særlig bevilling. Dette centers erfaringer bør ligeledes inddrages i et kommende evalueringsarbejde med henblik på at støtte ofrene bedst muligt.

Foruden de aspekter, der her er nævnt, må også det erstatningsretlige spørgsmål drøftes og vurderes. Erstatningsniveauet ved voldtægter er efter det oplyste i øjeblikket på omkring 30.000 kr. I den meget omtalte forbrydelse, hvor fem mænd efter en julefrokost forbrød sig mod en ung kvinde,²⁷⁾ blev der fastsat en erstatning på 50.000 kr. som følge af forbrydelsens grovhed. Efter forslagsstillernes opfattelse bør erstatningen ved voldtægt efter § 216, stk. 1, hæves til ikke

under 50.000-100.000 kr. og efter § 216, stk. 2, til ikke under 100.000-200.000 kr. I tilfælde, hvor flere voldtægtsmænd medvirker, bør enhver af dem pålægges at udrede erstatning på ikke under 50.000-100.000 kr. Der bør ikke være »rabat« for at være flere om at begå forbrydelsen sammen.

I tilfælde, hvor offeret får varigt men eller skade, herunder f.eks. ved seksuelt overførbart sygdom, bør erstatningen forhøjes tilsvarende. Krænkelsen er så alvorlig, at dette i sig selv taler for væsentligt højere erstatninger end i dag.

Det bør i forbindelse med dette lovforslag undersøges, om voldsoffererstatningsloven administreres tilfredsstillende for ofre for voldtægt. Loven stiller som betingelse for udbetaling af erstatning, at forbrydelsen er anmeldt til politiet »uden unødigt ophold«.²⁸⁾ Nævnet anser i almindelighed politianmeldelser, der indgives inden for 24 timer for at være rettidige. Imidlertid må det undersøges, om nævnet forvalter loven tilstrækkelig hensynsfuldt for kvinder, der har været udsat for voldtægt. Efter Dansk Folkepartis mening må der i sager om voldtægt indrømmes en meget længere anmeldelsesfrist. Det er en kendsgerning, at mange forbrydelser slet ikke kan anmeldes eller først kan anmeldes efter lang tid, når offeret har fået forbrydelsen så meget på afstand, at hun er parat til at involvere myndighederne. Denne kendsgerning må retsreglerne respektere. Det bør derfor under udvalgsbehandlingen undersøges, om nævnet i sin fortolkning af bestemmelsen om tidsfristen viser tilstrækkeligt hensyn til kvinder, der har været udsat for voldtægt. I modsat fald kan en ændring af også denne lov være nødvendig.

Justitsministeriet udsendte efter en regeringsbeslutning om mål for hurtig sagsbehandling m.v. den 22. december 1997 en cirkulæreskrivelse til politiet, Rigspolitechefen og den overordnede anklagemyndighed. I cirkulæreskrivelsen opstillede der målsætninger for sagsbehandlingstider i politi og anklagemyndighed. Under udvalgsbehandlingen af nærværende forslag bør det undersøges, om sagsbehandlingstiderne i sager om voldtægt er tilfredsstillende set i sammenhæng med voldspakken.

Indvendinger imod at lovgive

Forslagsstillerne er klar over, at der fra nogle sider vil blive rejst indvendinger imod at lovgive som foreslået.

Nogle vil pege på, at strafferammen blev forhøjet ved lovændringen i 2001, og at der inden for de nuværende strafferammer er rigelig plads til den strafskærpelse, der ønskes af et stort flertal i befolkningen. An-